

**Díjmódosítás és a letétbe helyezésre
elfogadható mikroorganizmus féleségek
jegyzékének bővítése a Budapesti Szerződés
Végrehajtási Szabályzatának 12.2.,
illetve 3.3 szabálya értelmében**

American type culture collection (ATCC)

Az alábbi közlést, amelyet az Amerikai Egyesült Államok Kormánya intézett a WIPO Főigazgatójához a mikroorganizmusok szabadalmi eljárás céljából történő letétbe helyezése nemzetközi elismeréséről szóló Budapesti Szerződés Végrehajtási Szabályzata 12.2 szabály (a) pontja és 3.3 szabálya értelmében, a WIPO Nemzetközi Irodája 1985. április 15-én vette kézhez és az említett Végrehajtási Szabályzat 12.2 szabály (b) pontja és a Szerződés 7. cikk (2) bekezdés (a) pontja alapján az Industrial Property 1985. májusi számában tette közzé.

Az American Type Culture Collection (ATCC)-nek az Industrial Property 1982. július/augusztusi számában közzétett díjtáblázata az alábbiak szerint változik a 11.2 és 11.3 szabályban foglaltaknak megfelelően történő minta kiadásért járó díj tekintetében:

ATCC tenyészetek	USD
– Egyesült Államok-beli nem haszonra dolgozó intézmények	40.00*
– Külföldi nem haszonra dolgozó intézmények	40.00**
– Egyéb Egyesült Államok-beli és külföldi intézmények	64.00*
– Szaporodó sejteket tartalmazó lombik-tenyészetként rendelt sejtvonalak esetén további laboratóriumi díj	35.00*

ATCC tenyészetek oktatási célokra

– Minden Egyesült Államok-beli és külföldi ügyfél 12.00*

* mintánként.

** plusz további USD 24.00 kezelési és feldolgozási költség tenyészetenként.

A Budapesti Szerződés Végrehajtási Szabályzatának 3.3 szabálya alapján azoknak a mikroorganizmus féleségeknek a körét, amelyeket az ATCC a Budapesti Szerződés szerint letétbe helyezésre elfogad (lásd 1980. december 3-i, C.3749 sz. jegyzék) bővítették és ezek a következők:

algák, állati vírusok, baktériumok, sejtvonalak, gombák, hibridómák, onkogének, fágok, növényi szövettenyészetek, növényi vírusok, plazmidok, protozoonok, magvak, élesztők.

Az Amerikai Egyesült Államok Kormánya említett közlésében felsorolt díjak az Industrial Property 1985. májusi számában történt közzététel időpontját követő harmincadik naptól, azaz 1985. június 30-tól alkalmazhatók [lásd a Budapesti Szerződés Végrehajtási Szabályzata 12.2 szabály (c) pontját], míg azokat a mikroorganizmus féleségeket, amelyekre a letétbe helyezésre elfogadható mikroorganizmusok jegyzékét kiterjesztették, az említett közlésben megadott jegyzéknek a mondott számban való közzétételétől, azaz 1985. május 31-től fogadják el [lásd a Budapesti Szerződés 7. cikk (2) bekezdés (b) pontját és a Végrehajtási Szabályzat 3.3 szabályát]. Az említett díjak és jegyzék váltják fel az Industrial Property 1982. július/augusztusi, illetve 1981. januári számában közzétett, a 11.2 és 11.3 szabály szerinti minta kiadásért járó díjakat és az ATCC által letétbe helyezésre elfogadott mikroorganizmus féleségek jegyzékét.

A védjegyoltalom-képesség vizsgálati szempontjai és fejlesztése

Ismeretes a szakemberek számára, hogy a KGST országok iparjogvédelmi együttműködésük keretében rendszeresen vizsgálják átfogó kérdéseket, amelyben – a hosszú évekre visszanyúló eredményeikre építve – egyes területek továbbfejlesztési szempontjait dolgozzák ki.

A védjegyoltalom területén a közvetlen múltban fejlődött be az az elemző és összegező munka, amelynek tárgya a lajstromozás céljából bejelentett megjelölések oltalomképességének megítélése, értékelése.

A munkálat természetesen ezúttal sem volt öncélú. A kérdéscsoport elvi alapokon nyugvó vizsgálatát, a vonatkozó nemzeti és nemzetközi szabályok tanulmányozását és a KGST országok joggyakorlatának elemzését követően olyan összesített tanulmány készült, amely hasznos eligazításként szolgálhat mind a védjegy ügyekben eljáró hatóságok, mind a védjegy bejelentők számára. Mivel a tanulmányban kifejezésre jutó elvekkkel, ajánlásokkal az

együttműködő országok iparjogvédelmi hivatalai egyetértenek, azokat bejelentőink, védjegy-jogosultjaink eredményesen alapul vehetik a KGST országok iparjogvédelmi hatóságai előtt folyó eljárásokban. Eppen e megfontolásból foglaltuk össze a számos kérdést felölelő, részletes tanulmány leginkább széles körű érdeklődésre számot tartó eredményeit, s nyújtunk azokról a következőkben áttekintést.

Az anyag elvi részét illetően csupán annyit említünk meg, hogy kidolgozásának indokolásaképpen nyomatékosan hangsúlyozza az egybehangzó alapelvek gyakorlati alkalmazásának, megvalósításának fontosságát, továbbá az optimális módszerek és eszközök alkalmazásának szükségességét az elbíráló jellegű védjegy vizsgálati munkálatok során. Itt kell megjegyeznünk, hogy a tanulmány kiinduló anyagát és végleges összeszerkesztését a feladattal megbízott csehszlovák és román hivatalok készítették.

Mindazonáltal, mint említettük, az abban foglaltak általános nézeteket tükröznek, hiszen az elmúlt években az érdekelt többi hivatalok szakértőinek bevonásával, észrevételeinek, javaslatainak bedolgozásával alakult ki, majd nyert jóváhagyást a Vezetői Értekezlet (a hivatalok elnökei) részéről.

I.

ALAPELVEK

A védjegy fogalma

A védjegyek a nemzeti jogszabályoknak megfelelően lajstromozott olyan megjelölések, amelyek arra szolgálnak, hogy az egyes vállalatok áruit megkülönböztessék más vállalatok hasonló áruitól. A védjegyoltalom kiterjedhet a szolgáltatási védjegyekre is.

Nem lajstromozhatók védjegyként azok a megjelölések, amelyeknek nincs megkülönböztető képessége; megtevesztésre alkalmasak; a hivatalos jelek, jelképek; amelyek olyan utalásokat tartalmaznak, melyekhez harmadik személyek (korábbi) jogai fűződnek; ellentétesek a jogrenddel, a nemzetközi megállapodásokkal vagy szokásokkal, a társadalmi renddel, illetőleg a szocialista erkölccsel.

A védjegy bejelentés vizsgálata

Hivatalosan meghatározott vizsgálati rend során megvizsgálják, hogy a bejelentést helyesen készítették-e el, teljesül-e a bejelentéssel szemben előírt összes törvényes követelmény, megfelel-e a bejelentés tárgya és alanya a követelményeknek. Célja, hogy megállapítsa, lajstromozható-e a bejelentés tárgya és szerezhette-e jogosultja kizárólagos jogot.

A védjegy bejelentés vizsgálata, melyet az illetékes hatóság folytat le, a védjegylajstromozási kérelem benyújtásával veszi kezdetét. Akkor számít „benyújtottnak”, ha beérkezett és a lajstromozó hatóság azt elfogadta.

A védjegybejelentés vizsgálata a lajstromozást elrendelő és a védjegyokiratot kiadó határozat meghozatalával, a védjegynek a védjegylajstromba való bejegyzésével, a védjegyokirat kiadásával és annak a hivatalos közlönyben való meghirdetésével, illetőleg a lajstromozási okiratot elutasító határozat meghozatalával fejeződik be, az elutasítás indokainak feltüntetésével, amelyet a bejelentőnek meg kell küldeni.

A *bejelentés tárgya* (azaz az oltalom tárgya) olyan megjelölés, melyet lajstromozás céljából jelentettek be és amely a bejelentésben megjelölt áruk és/vagy szolgáltatások jelölésére hivatott.

A *bejelentés alanya* (a védjegyhez fűződő kizárólagos jogosultságot élvező jogalany) olyan jogi személy vagy állampolgár, akit a nemzeti jogszabályok alapján védjegy-jog illethet meg.

II.

AZ ALAKI VIZSGÁLAT

A védjegybejelentés alaki vizsgálata a következőkből áll:

- annak vizsgálata, hogy a bejelentés teljes-e és a benne foglalt adatok és a csatolandó anyagok megfelelnek-e az előírt követelményeknek;
- a megjelölés elsőbbségének megállapítása;
- az árujegyék osztályozása és feldolgozása;

- a bejelentési illeték mértékének meghatározása;
- az alaki vizsgálat eredményével kapcsolatos határozat meghozatala.

A *védjegy bejelentést* írásban kell benyújtani, melynek során a bejelentő konkrétan kéri a bejelentés tárgyához fűződő kizárólagos jog biztosítását.

A bejelentést oly módon kell elkészíteni, hogy világos és egyértelmű legyen, hogy lajstromozásra irányuló bejelentésről van szó (nem más, például meghosszabbítási kérelemről). Bejelentési űrlap nyomtatvány alkalmazása is lehetséges. Ez kötelező pl. a szovjet gyakorlatban, Csehszlovákiában viszont fakultatív.

A *bejelentett védjegy elsőbbségét* annak a napnak az alapján kell meghatározni, amelyen a bejelentés a lajstromozást végző hivatalhoz beérkezik. A benyújtás döntő mutatója a bejelentésen szereplő pecsét időpontja.

Az uniós, kiállítási, vagy a nemzetközi szerződés szerinti egyéb elsőbbséget, azaz a bejelentés benyújtásának napja alapján megállapítható elsőbbségnél korábbi elsőbbséget a bejelentésben kell igényelni, azzal a feltétellel, hogy az elsőbbséget igazoló okirat utólag (a bejelentés benyújtásának napjától számított 3 hónapon belül) benyújtható.

Meg kell végül azt is vizsgálni, hogy a bejelentés árujegyzéke – melyre a védjegyet alkalmazni fogják –, megfelel-e a bejelentő által folytatott gazdasági tevékenység tárgyának, valamint a nemzetközi osztályozásnak. (Nizsai megállapodás.)

A védjegyek fajtái

Védjegyek lehetnek szó-, ábrás, térbeli, kombinált és egyéb védjegyek.

A „szóvédjegyek” szóból vagy szavakból álló megjelölések, szó-, illetve olyan betűösszetételek, amelyek készühetnek rendes, vagy olyan sajátos írásmóddal, ami eredeti vonást, sajátosságot kölcsönöz.

Az „ábrás védjegyek” a következők lehetnek:

- konkrét ábrák (pl. állatok, madarak, emberek, élettelen tárgyak ábrái);
- jelképek (pl. kör a nap jelképe; háromszög a hegy jelképe);
- elvont ábrák (pl. vonalak, mértani alakzatok);
- díszítő jellegű kompozíciók;
- egyedi művészi kivitelű betűk és számok (a szabvány szerinti betűk, számok nem oltalmazhatók);
- a fentiek együttese.

A „térbeli védjegyek” háromkiterjedésű ábrázolások. Térbeli védjegy vagy az áru alakja (pl. szappanalak, vagy csokoládéból készült állatfigura), vagy annak csomagolása (pl. sajátos alakú palack, üveg, doboz).

Térbeli védjegynek olyan áru-alak fogadható el, amelyet nem kizárólag annak funkcionális rendeltetése határoz meg és amellyel megkülönböztethetők egy konkrét gyártó áru más hasonló áruktól.

„Különleges” fajtájú védjegyek – pl. hang- (rövid zenei részlet, hívójel), fény-, kinetikai-, illatvédjegyek.

A lajstromozni kívánt megjelölések általában vagy fekete-fehér kivitelben jelenthetők be, melynek során a megjelölést fekete-fehér kivitelben kell oltalomban részéssíteni, de tetszőleges színkivitelben is használhatók, vagy pedig színes kivitelben.

A színeket fel kell tüntetni a lajstromozást elrendelő határozatban, és meg kell hirdetni a közlönyben.

Valamennyi megjelölést szabatosan, szemléletesen, a jogszabályban meghatározott méretben kell elkészíteni.

Az ábrás elemeket tartalmazó, vagy a különleges kivitelű szövegjelölésekhez a nemzeti jogszabályban foglalt ilyen konkrét követelmény esetében csatolni kell a megjelölés nyomódúcát, fényképét és meghatározott számú lenyomatát vagy meghatározott méretű fényképét.

Néhány törvény, illetve a gyakorlat rendszeresen, vagy esetenként megköveteli a védjegy leírásának benyújtását. A szövegjelölések tekintetében, például az alkalmazott szó etimológiáját, a fordítását, az egzotikus írásmódú adatok, illetőleg a fantázia- és szemantikai jelentőséggel nem bíró adatok transzliterálását, stb. Ábrás megjelöléseknél pl. a rajz vagy a jelképek értelmezését, stb. Ez a leírás azonban „nem vezetheti pórázon” a szakértőt.

Néhány jogszabály lehetővé teszi a kivételt e szabály alól olyan esetekben, amikor a bejelentés tárgya az első pillantásra homlokegyenesen ellentmond a törvény rendelkezéseinek, ha pl. olyan megjelölést jelentenek be, ami ipari minta, műszaki rajz, stb. Ilyen esetben a védjegy már ebben a szakaszban „első látásra” elutasítható. Ilyen gyakorlat alkalmazása többek között azokban az országokban célszerű, ahol az illetékfizetés folyamatosan történik.

Az oltalom tárgyának alkotóeleme az árujegyzék, amelyre vonatkozóan a védjegyet használni fogják. Az ország belső jogszabályaitól függően az alaki vizsgálat feladata lehet annak meghatározása, hogy a bejelentésben megadott árujegyzék megfelel-e a bejelentő által folytatott gazdasági tevékenységnek. A tevékenység tárgya magában foglalja a tevékenységi fajták felsorolását (minek a gyártása, mivel való kereskedelem, milyen szolgáltatások nyújtása), a jegyzék konkrét termékeket és szolgáltatásokat tartalmaz. A jegyzék teljes mértékben felöllelheti annak kereteit, semmi esetre sem lépheti azonban túl.

Együttal a vizsgáló ellenőrzi, illetve elvégzi a termékek és szolgáltatások osztályozását a nemzetközi osztályozás alapján, növekvő osztályok szerint.

Amennyiben véleményeltérés van a bejelentő és a lajstromozást végző hivatal között az árujegyzék és az osztályozás tekintetében, a döntés a hivatal hatáskörébe tartozik.

A bejelentő

Az alaki vizsgálat feladatai közé tartozik, hogy megállapítsa, lehet-e a vonatkozó jogszabályok alapján a bejelentő védjegyjog alanya, azaz jogosult-e az ilyen jogok megszerzésére.

Védjegyre jogosultak lehetnek az állami egyesülések, vállalatok, szervezetek és intézmények, szövetkezeti és egyéb társadalmi szervezetek, melyek jogi személyek és amelyek gazdasági tevékenységet folytatnak, továbbá az olyan természetes személyek, akik a nemzeti jogszabályok szerint ugyancsak jogosultak lehetnek. Gazdasági tevékenységet folytató, azaz termeléssel, kereskedelemmel vagy szolgáltatások nyújtásával foglalkozó egyesületekről, vállalatokról, szervezetekről és intézményekről van szó. Ezek lehetnek társadalmi szervezetek és tevékenységüket társadalmi alapokon végző szervezetek is, mégpedig a művelődés, kiadás, sport, propaganda, stb. területén, társadalmi és gazdasági tevékenységgel együttesen foglalkozó szervezetek, pl. rokkantak egyesülete, népművészetet, háziipart és kézműipart támogató egyesülések, stb.

A bejelentő köteles a bejelentéshez csatolni a nemzeti jogszabályoknak megfelelően, a jogállását igazoló hitelesített okiratot; ilyen okirat lehet a vállalat (cég)

szervezeti vagy alapszabályzatának kivonata, vagy az alábbi adatokat tartalmazó egyéb irat:

- az egyesülés, vállalat, szervezet vagy intézmény pontos és teljes megnevezése, szervezeti alárendeltsége és telephelye;
- a gazdasági tevékenységi kör teljes terjedelme, azaz a bejelentő gazdasági tevékenységének tárgya;
- jogállás.

Ha a bejelentő képviselőt jelöl meg (külföldiek számára kötelező), meg kell adni annak nevét és lakcímét és csatolni kell a nemzeti jogszabályokban meghatározott rendben elkészített meghatalmazást.

Az alaki vizsgálat további feladata a védjegylajstromozási illeték lerovásának ellenőrzése.

A vizsgáló feladata a jelenlegi szakaszban az, hogy ellenőrizze:

- lerótták-e az illetéket, azaz felragasztották-e a megfelelő okmánybélyegeket, illetőleg benyújtották-e a vonatkozó pénzügyi intézmény – pl. a lajstromozást végző hivatal –, pénztárának iratát;
- megfelel-e a lerótt illeték mértéke az illetékes pénzügyi szerv által meghatározott, vonatkozó előírásnak (pl. egyszeri befizetés esetében teljes mértékű, fokozatos befizetés esetében a bejelentés benyújtására előírt összegben, a továbbiakban a lajstromozási eljárás minden egyes következő szakaszában).

Amennyiben az illetékeket nem rótták le megfelelően, alaki hiányosságról van szó, amelynek megszüntetése nélkül a bejelentési eljárást nem lehet folytatni.

Az alaki vizsgálat végső szakasza a következtetések levonása:

- ha a bejelentés megfelel az összes követelménynek, át lehet térni az érdemi vizsgálatra;
- amennyiben a bejelentés nem felel meg a követelménynek, ezt közlik a bejelentővel, meghatározva azt a határidőt, melynek során a hiányosságokat ki kell küszöbölnie. Ezt a határidőt a nemzeti jogszabályok alapján kell meghatározni. A határidő a bejelentő kérésére meghosszabbítható. Az alaki hiányosságokkal kapcsolatos felhívást pontosan és egyértelműen kell megfogalmazni, ajánlatos utalni a jogszabálynak azokra a pontjaira, amelyeket nem tartottak be.

A védjegybejelentés alaki hiányosságainak gyakran előforduló esetei:

- Nem a meghatározott bejelentési formanyomtatványt használták (olyan esetekben, amikor ez kötelező, például a Szovjetunióban);
- A bejelentés két, vagy több megjelölést tartalmaz;
- A bejelentésben nem szerepel az, hogy védjegylajstromozási bejelentésről van szó;
- Nem nyújtották be a bejelentés vagy az anyagok (lenyomatok), stb. meghatározott számú példányát;
- A megjelölés hiányzik, vagy megállapíthatatlan;
- Nem csatolták a megjelölés ábráit (vagy a nyomódúcot), illetve nem tartották be előírt méretét;
- Nem tüntették fel a színleírást olyan megjelölések tekintetében, melyet színes kivitelben jelentenek be;
- Nem nyújtották be a megjelölés leírását (olyan országban, ahol ez elő van írva);
- Az árujegyzék terjedelmét tekintve túlhaladja a bejelentő gazdasági tevékenységének körét, vagy attól eltér;
- Az áruk osztályozása (ha az osztályozást a nemzeti jogszabályok szerint a bejelentő végzi) nem felel meg a nemzetközi osztályozási rendszernek;
- A nemzeti jogszabályok alapján a bejelentő nem lehet jogosult a védjegyre;

- Nem nyújtották be a bejelentő jogi helyzetét igazoló okiratot, illetőleg azt nem hitelesítették;
- A bejelentő neve és címe nem felel meg a jogi helyzetet igazoló okiratban feltüntetett adatoknak (név-, címváltozás) (ebben az esetben be kell nyújtani az igazolást arról, hogy a változások törvényesek);
- A származási országban történt bejelentés, illetve lajstromozás másolatát nem hitelesítették (ha az az előírások szerint szükséges);
- Képviselőként olyan személyt jelöltek ki, akinek nincs törvényes joga a képviseletre a bejelentés benyújtásának országában, vagy hiányzik a szükséges megbízás, vagy külföldi bejelentő esetében nem jelöltek ki ügyvivőt (a külföldi bejelentő közvetlenül maga nyújtja be a bejelentést);
- A nemzeti bejelentésben, melynek alapján az uniós elsőbbséget igénylik, más elsőbbséget jelöltek meg, mint amelyet a bejelentő igényel;
- Nem rótták le az előírt illetéket;
- Hiányzik a bejelentő, vagy a meghatalmazott aláírása. Ha a bejelentő a megadott határidőn belül nem pótolja az alaki hiányosságokat, nem kérelmezi a megállapított határidő meghosszabbítását, a védjegybejelentést el kell utasítani.

III.

ÉRDEMI VIZSGÁLAT

A védjegybejelentés érdemi vizsgálatának rendje, melyet a nemzeti jogszabályok szerint a hivatalok végeznek, az egyes országokban sok eltérést mutat. Az érdemi vizsgálat során megállapítják, hogy a védjegyek megfelelnek-e a törvény követelményeinek. E vizsgálat az országokban különbözőképpen folyik és az alábbi fajtákra osztható fel:

- a) a vizsgálatot a hivatal a megkülönböztető képesség tekintetében végzi (a szó- és ábrás elemek megfelelnek-e a követelményeknek, azaz képesek-e arra, hogy megkülönböztessék egy bizonyos ipari, kereskedelmi vagy szolgáltató vállalat áruit), továbbá, hogy nem tartalmaz-e megtévesztésre alkalmas elemeket;
- b) Miután a hivatal elvégzi az a) pont alatti vizsgálatot, lehetőséget ad az érdekelteknek arra, hogy megismerkedhessenek a védjegyekkel és észrevételt tehesse, ha a vonatkozó védjegy lajstromozása harmadik személyek korábbi jogainak megsértését eredményezheti;
- c) a hivatal a vizsgálatot elvégzi az a) pontban foglalt okból, valamint a védjegyeknek az azonos, vagy hasonló, korábban lajstromozott vagy lajstromozásra bejelentett megjelölésekhez viszonyított újdonsága szempontjából;
- d) a hivatal elvégzi a védjegy c) pontba foglaltak szerinti vizsgálatát, majd közzéteszi abból a célból, hogy lehetőséget biztosítson az érdekeltek személyeknek, hogy a bejelentéssel kapcsolatos kifogásaikat megadott határidőn belül benyújtsák; ez a vizsgálat kiküszöböli azt a kockázatot, hogy vitás kérdések keletkezzenek a védjegyjogosultak között, (1. pl. az RSZK törvényét).

A bejelentett megjelölés oltalomképességének meghatározása során a vizsgálat feladata annak kiderítése, hogy az nem tartalmaz-e olyan utalásokat, amelyek a törvény előírásai szerint nem lajstromozhatók védjegyként, vagy védjegyelemként.

Nem lajstromozhatók azok a megjelölések, amelyek:

- Nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel, mégpedig: a közhasználatba átment, mindennapos,

megszokott szó- és ábrás elemek; az egyszerű mértani alakok, számok, betűk;

- a megfelelő áruk, vagy szolgáltatások fajtájára vonatkozó fajtamegjelölések, többek között az Egészségügyi Világszervezet (WHO) által jóváhagyott nemzetközi gyógyszernevek; az azokra az árukra, vagy szolgáltatásokra vonatkozó leíró megjelölések, amelyekre nézve a védjegyet bejelentették;
- az áru fajtáját, előállítás idejét és helyét, vagy származását, rendeltetését, értékét, minőségét, mennyiségét és súlyát feltüntető megjelölések.

A védjegyek nem tartalmazhatnak hamis, vagy megtévesztésre alkalmas adatokat az előállítást, illetve az árut illetően.

Az önálló vagy hivatalos jelzések, pecsétek, vagy a szerződések, megállapodások vagy szokások alapján ki vannak zárva a védjegyként való használatból (az államok, államfők, közigazgatási szervek, városok, nemzetközi és kormányközi szervezetek, stb. zászlói, címerei, jelvényei, és egyéb jelképei), nem lajstromozhatók. Hasonló elbírálás alá esnek a hivatalos ellenőrzési, szavatossági, hitelesítő jegyek, bélyegek, stb. is. Mint elemek azonban, mindezek az illetékes szervek hozzájárulásával felhasználhatók.

Az ipari tulajdon oltalmára létesült Párizsi Unió Egyezmény értelmében engedélyt kell kérni az illetékes szervektől a más államokat, vagy kormányközi jellegű nemzetközi szervezeteket megillető ilyen elemek felhasználása esetén.

Az olyan utalásokat tartalmazó megjelölések, amelyekhez harmadik személynek fűződnek jogai – állami, vagy pártvezetők, a munka hőseinek nevei, vagy arcképei stb. – (pl. az RSZK jogszabályai szerint), az illetékes szervek hozzájárulásával használhatók fel védjegy elemként.

A törvényekkel, nemzetközi megállapodásokkal, a társadalmi renddel, a szocialista erkölccsel ellentétes utalásokat tartalmazó megjelölések sem oltalmazhatók.

A védjegyek azonosságával és hasonlóságával kapcsolatos vizsgálat

Ujnak minősül a védjegy, ha az azonossággal és hasonlósággal kapcsolatos vizsgálat eredményeként a hivatal nem talált a dokumentációban az azonos árukra vonatkozó azonos vagy hasonló, lajstromozott, más bejelentőket megillető védjegyet, vagy azonos árukra vonatkozóan lajstromozásra korábban bejelentett védjegyet. Azonosnak a megegyező megjelölések minősülnek. Hasonlóknak az olyan megjelölés tekinthető, amely a különböző alkotóelemek ellenére azonos vizuális benyomást kelt, vagy fonetikailag közel álló, és lajstromozás esetén a fogyasztóban kételyeket ébreszthet az áru előállítóját illetően. A védjegyek hasonlóságának legáltalánosabb kritériuma az, hogy a használó összetévesztheti-e azokat. Hasonlóknak tekinthetők azok a védjegyek is, amelyek elemeik különbözősége ellenére az általános hasonlóság érzetét keltik.

A védjegyhasonlóság tényének és mértékének megállapítását a következő tényezők befolyásolják: a fogyasztók köre, az áruk értékesítésének formája, az áruk fajtája és jellege, a védjegyhasználat mértéke, a felcserélési veszély értékelésének pillanata.

Az azonossággal és a hasonlósággal kapcsolatos kutatás alapjául szolgáló dokumentáció a következőkből áll:

- az elbíráló hivatal által lajstromozott védjegyek (érvényben lévő védjegyek);
- az elbíráló hivatalban érvényben lévő, – a Madridi Meg-

állapodás értelmében lajstromozott — nemzetközi védjegyek;

- azok a védjegyek, amelyeket a hivatalhoz bejelentettek és vizsgálati stádiumban vannak;
- más országokban és az elbíráló hivatalban közismert védjegyek (azonos árukra).

A bejelentés tárgyát képező megjelölések azonosságának vagy hasonlóságának vizsgálata során az elsőbbség joga a már korábban lajstromozásra benyújtott megjelölést illetve azt a megjelölést illeti meg, melynek elsőbbségét nemzetközi megállapodás szerint kell meghatározni (uniós, vagy kiállítási elsőbbség).

A szóvédjegyek azonosságának és hasonlóságának megállapítása során a következő kritériumokat kell alkalmazni:

- a) a szóvédjegyek hasonlósága lehet hang-, grafikai és értelmi hasonlóság. Az általános hasonlóságot az alábbiak alapján kell meghatározni:
 - a védjegy megkülönböztető jellegével kapcsolatos általános benyomás;
 - a védjegy felépítése (a szavak hossza, azonos betűk száma és elhelyezkedése a szavak elején vagy végén);
 - hangzásban hasonló, azonos vagy hasonló mássalhangzók („b”, „p”, „sz” és „h”; „h” és „z”; vagy „d” és „t”; „CH” és „G”, „Ph” és „V”, „Q” és „K”, „Ph” és „F”, „F” és „V”);
 - azonos vagy hasonló magánhangzók („a” és „o”, „i” és „e”, „i” és „ie”; „y” és „o”) és elhelyezkedési rendjük;
 - szótagok, szomszédos szavak száma;
 - a védjegy által tartalmazott általános elemek (előjárók, tagok, szótövek);
 - a több szóból álló védjegyekben alapvetőnek számító szavak azonossága vagy hasonlósága;
- b) az azonos, vagy hasonló védjegyekre vonatkozó áruk, vagy szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága;
- c) a korábbi elsőbbségű védjegy jogosultját megillető általános elemek (előjáró, rag, szótő).

Az egy szóból álló szóvédjegyek hasonlóságának megállapításával kapcsolatos gyakorlati kritériumok:

- az azonos képző, vagy rag;
- az azonos képző, vagy rag, különböző szógyökkel;
- kellő számú, hasonlóan számító szótagot vagy magán-, illetve mássalhangzó váltakozást tartalmazó szó;
- a 3–4 betűből álló szóban egy betű eltér és
- a szavak különbözők, de értelmük megegyezik ugyanazon a nyelven vagy fordításban [meszjac (hónap) — luna (hold), Mona Lisa — Giaconda, szlon (elefánt) — elefánt];
- a szókiejtés szempontjából vizsgált hasonlóság megállapításánál elsősorban az ország nyelvének fonetikáját kell szem előtt tartani és csak másodsorban a nemzetközi érintkezés szempontjából leginkább ismert nyelvek fonetikáját.

A több szóból álló szóvédjegyek hasonlóságának megállapítására vonatkozó gyakorlati kritériumok:

- a védjegy alapelemének számító akárcsak egy szó is megegyezik;
- amennyiben nincs szóegybeesés, a szóelemek hasonlóságának megállapítása.

Az ábrás valamint a térbeli védjegyek hasonlóságának megállapítása során a következő kritériumokat kell alkalmazni:

- a) az ábrákból álló ábrás védjegyek hasonlóságának megállapításánál, illetve a térbeli védjegyek hasonlóságának megállapításánál:
 - az ábrák és a térbeli alakok fajtája, tartalma és jellege;

- a vonalak és elhelyezkedési módjuk;
- a főbb elemek egybevetése annak megállapítására, hogy a közös ismérvek lényegesek-e és az eltérések lényegtelenek-e;

- b) a jellegzetes rajzolati kivitelű védjegyek hasonlóságának megállapításánál:

- a betűk jellege;
- elhelyezkedésük.

A kombinált védjegyek hasonlóságának megállapításánál az alábbi kritériumokat kell alkalmazni:

- a szóelemek első elemzését;
- a szóelemeket előnyben kell részesíteni az ábrás elemekhez viszonyítva, tekintettel arra a tényre, hogy ezek hallással is érzékelhetők.

Végezetül, az egyes védjegyelemek értékelése után meg kell állapítani, hogy fennforog-e a hasonlóság az egész védjegy tekintetében.

Kombinált védjegyek (szó-, ábrás, címke alakú, stb.) hasonlóságának megállapítása során a következő kritériumokat kell alkalmazni:

- az első elemzésnél nagy jelentősége van az első, általános benyomásnak, melyet a védjegy az ábra, vagy a hangzás szempontjából kelt;
- nincs-e a védjegyben hamis, vagy megtévesztő utalás;
- végleges elemzésnél a védjegy lajstromozásának elutasítását eredményező hasonlóság fokát abból kiindulva kell meghatározni, hogy a védjegyeket összetévesztheti-e az átlagfogyasztó.

A szóvédjegyek az ábrás védjegyekkel értelmi hasonlóság alapján összetéveszthetők, ha a szó gondolati tartalma a jelölt tárgy ábrájával képzettársítást idéz elő.

Azonos, vagy hasonló áruknak tekintendők az egy és ugyanazon fajtájú, rendeltetésű és értékesítési helyű áruk.

Hasonlóság áll fenn az áruk és az áruk részei, illetve az áruk kiegészítő jellege között (pl. borotvakészlet és borotvák, üvegek és szemüveg-keretek, karórák és hozzájuk óraszíjak).

Azt, hogy az áruk a nemzetközi osztályozás egyik osztályához tartoznak, mutatja, hogy itt általában egyfajta áruk vannak megadva (pl. gyógyszerek, állatorvosi és fertőtlenítő szerek; könyvek, folyóiratok, újságok; hal- és húskonzervek; szállítási szolgáltatások a földi, vízi és légi közlekedésben).

Hasonlóságot idéz elő az a körülmény, ha az árukat ugyanaz a vállalat állíthatja csak elő (pl. személy- és tehergépkocsik; benzin és gépolaj; rádiókészülékek és televíziók), illetve az a tény, hogy a szolgáltatásokat ugyanaz a vállalat nyújthatja (pl. turista- és vendéglátóipari szolgáltatások, stb.); továbbá az a tény, hogy az árukat ugyanazokban az üzletekben vagy az üzleteknek ugyanazon az osztályain árulják.

Az elutasításról szóló értesítés elkészítése

Abban az esetben, ha a vizsgálat eredményeként úgy találják, hogy a védjegy nem elégíti ki a lajstromozással szemben támasztott törvényes követelményeket, a bejelentőt értesítik az elutasításról azzal, hogy a nemzeti törvény által megállapított határidőn belül (rendszerint 3 hónap) közölhesse álláspontját erről a kérdésről.

Abban az esetben, ha az előzetes elutasítási értesítés eredményeként a törvény által megszabott határidőn belül a vonatkozó védjegy bejelentőjétől nem érkezett válasz, vagy a hivatal vizsgálói által végzett elemzés eredményeként érveit elutasították, végleges elutasító értesítést kell küldeni.

Aban az esetben, ha a bejelentő által az előzetes elutasítási értesítésre adott válaszként felhozott érveket elfogadják, meg kell küldeni számára a végleges határozatot azzal a magyarázattal, hogy engedélyezik a vonatkozó védjegy oltalmát az összes áruira, vagy az áruk egy részére.

A védjegyoltalom elutasításával kapcsolatban a hivatal által hozott határozattal szemben a nemzeti jogszabályok értelmében jogorvoslattal lehet élni.

IV.

AZ ÉRDEMI VIZSGÁLAT NÉHÁNY SAJÁTSÁGOS PROBLÉMAKÖRE

Harmadik személyek személyhez fűződő jogai a megjelölésekben

E kérdéssel kapcsolatban a védjegybejelentésnek olyan azonos, vagy analóg adatokkal való ütközéséről van szó, melyekre harmadik személyek személyhez fűződő jogai vonatkoznak. Ha ez az ilyen adatoknak egyszerű összessége, úgy a cselekmény rendje ugyanolyan lesz, mint akkor, amikor a bejelentés tárgyát képező megjelölés korábban már lajstromozott, ismert védjeggyel vagy korábban már használt, nem lajstromozott védjeggyel ütközik.

Személynév, vagy cégnev; személy arcképe, aláírása

Általánosan elismert az a tény, hogy – ha csak nem egyezik a bejelentő személyével – ezen megjelölések egyike sem használható fel a védjegyben anélkül, hogy a jogosult személy hozzájárulását adná. Az engedély nélkül használt minden ilyen megjelölés a lajstromozási kérelem elutasításához vezet.

Valamennyi ilyen esetben az e jogokat szabályozó, különleges jogszabályi rendelkezéseket kell alkalmazni.

Elvileg ez a kérdés felmerülhet bármely harmadik személy neve, arcképe vagy aláírása tekintetében. A gyakorlatban többnyire ismert népszerű személyek, pl. államfők, művészek, énekesek, tudósok, stb. A rendelkezési jogot rendszerint a szerzői jog szerinti időpontok analógiájára szabályozzák.

Ismert történelmi személyiségek nevének, arcképének, aláírásának tekintetében hiányzik a meghatalmazás és a nyilatkozat. Itt azonban etikai elveket kell betartani, mégpedig azt, hogy a történelmi személyiségnek a vonatkozó áruhoz való kapcsolása ne legyen sértő, illetve, hogy ne váltson ki képzettársítást más, nem a valóságos származási hellyel.

Fantázia arckép, vagy név; azaz kigondolt, mesterségesen kialakított arckép, vagy név használata esetén másodlagosan meghatározott cél lebeg a szem előtt, pl. az a törekvés, hogy az áru minőségét különösen kihangsúlyozzák (dr. Best), vagy rendeltetés a fogyasztók széles rétegei számára gyakran előforduló nevek használata révén (pl. pan Nowak, Mr. Smith, Herr Braun, Ivanov elvtárs, stb.). Ilyen esetekben a vizsgálathoz elegendő a bejelentő közlése arra nézve, hogy ez a név, vagy az arckép fantáziaszerű alkalmazása.

Irodalmi, tudományos és művészeti alkotások címeihez és az azokból származó idézetekhez fűződő szerzői jogok

Elvileg az illető személy hozzájárulása nélkül nem lehet védjegy vagy annak eleme egy művészeti, vagy tudomá-

nyos mű címe, reprodukciója, vagy az abból származó idézet, ha arra kiterjed a szerzői jogi normák szerinti oltalom. Az ilyen megjelölés engedély nélküli felhasználása a vizsgálat során elutasítást eredményez.

Nem tekinthető jogtalanak az általános megjelölések minden kapcsolattól mentes felhasználása, ha ez egyúttal művészi alkotás címe is. Ezeknek jellegzetes címeknek, vagy ábrázolásoknak kell lenniük: „Svejk” vagy „Svejk a derék katona”, Walt Disney világszerte ismert figurái (Micky Maus, Donald-kacsa, Hófehérke), A „Gondolkodó” megjelölés önmagában nem jogtalan, azonban ha Rodin szobrának reprodukcióját ezzel a megjelöléssel, vagy e nélkül használják fel, ez már visszaélés. Hasonló a helyzet a zeneműrészekkel is. Ha a bejelentő benyújtja az illető személy vagy jogutódja hozzájárulását, a szerzői jogi rendelkezéseknek megfelelően elnyeri az oltalmat.

Nem oltalmazható utalások feltüntetése a védjegyben

A több elemes védjegyek vizsgálatánál elemző módszert lehet alkalmazni, a használatos elemek mindegyikét külön meg kell vizsgálni. Bármely elem „nem megfelelő oltalmazhatósága” a teljes védjegy lajstromozásának oka lehet.

Általában a vizsgálatnál azonban nem a fenti, hanem az. un. szintetikus módszer érvényesül, melynek alapján a védjegy lajstromozhatóságát egységes egészként, azaz valamennyi használatos elemét összességében vizsgálják. A nevezett módszer alkalmazása ahhoz vezet, hogy a használt elemek között megkülönböztetnek túlsúlyban lévő elemeket (főelemek), melyek tekintetében ragaszkodnak a teljes lajstromozhatósághoz, és másodlagos elemeket, melyek illusztráló, információs jellegűek, kiegészítő, vagy kizárólag esztétikai jellegűek és amelyeknek önmagukban nem lenne lehetőségük arra, hogy védjegyek legyenek, azonban, a fő elemekkel együtt lajstromozás tárgyát képezhetik. Az említett másodlagos elemek sem tartalmazhatnak azonban hamis, vagy megtévesztő utalásokat, vagy olyan utalásokat, melyek ellentétesek a törvénnyel, a társadalmi renddel, vagy a szocialista erkölccsel, stb. Ebben az esetben ui. gátolnák a lajstromozást.

A védjegyben lévő, nem oltalmazható utalások

A védjegyben nem oltalmazható utalásoknak kell tekinteni az olyan elemeket, vagy motívumokat, melyek önmagukban nem képezhetik az oltalom tárgyát, de a védjegy erős, vezető elemeivel együtt védjegyelemek lehetnek. A szóbanforgó elemek hasznos információt szolgáltathatnak, vagy fokozzák a védjegy esztétikai, illetve propagandisztikus hatását.

A nem oltalmazható elemek nem lehetnek a védjegy döntő elemei.

Az oltalomban nem részesíthető utalások leggyakoribb esetei:

- Az oltalmazandó áru fajta neve, vagy annak ábrája; a valóságnak megfelelő utalások a mértékre, súlyra, értékre, minőségre, összetételre, alkalmazási módra, előállítási időpontra, stb.;
- konkrét leíró adatok az árukról, az értékesítésük, stb. javítását célzó adatok (pl. „luxusklasse”);
- kisebb megkülönböztető képességű, különböző illusztratív elemek, amilyenek pl. a keretezések, díszí-

- tések, egyszerű mértani alakok (pl. kör, háromszög, négyzet);
- ipari tárgyak ábrázolása, termelőterületek térképészeti meghatározása, az adott területre jellemző népviseleti ruhás személyek, stb...;
 - földrajzi utalások, azaz amelyek önállóan, vagy az áru származására, a kiinduló nyersanyagra vagy a bejelentőnek telephelyére utalnak (pl. tájkép, ismert helyiségekre utaló jellegzetes ábra).

Földrajzi utalások a védjegyekben

Földrajzi utalásnak számít bármely olyan földrajzi hely (helység) neve, melyet önállóan, vagy az árufajta nevével, illetve fantázianévvvel együtt alkalmaznak.

Földrajzi utalás lehet korszerű terminológiából származó név, vagy történelmi, jelenleg nem használatos elnevezés. Ez utóbbi lehet közigazgatási terület, körzet, járás neve, amely nem közigazgatási, de amely hagyomány alapján keletkezett.

A földrajzi helység fogalmán értendő a topográfia, geográfia vagy hidrográfia területéről származó minden egyes földrajzi utalás: amelyek a világtájak, szigetek vagy félszigetek, államok, közigazgatási, gazdasági vagy etnográfiai egységek, városok, helyek, várak vagy kastélyok, mezőgazdasági birtokok, hegyek vagy hegységek, óceánok, tengerek, tengerszorosok, folyók, tavak, vízépítmények, stb. nevei.

Jogi szempontból földrajzi utalás lehet az áru származási helyének (vagy alapanyagának) minősített megnevezése, azaz az áru előállítási, termesztési, kitermelési helyére, a bejelentő telephelyére vonatkozó adatok, a fajtánévvé vált földrajzi megjelölés.

A földrajzi utalás nem mondhat ellent a valóságnak olyan mértékben, hogy a fogyasztó megtévesztésének oka lehessen.

Kivételes esetekben földrajzi utalásnak tekintendők azok az adatok, amelyek bár nem tartalmazzak konkrét földrajzi utalást, de a hagyomány szerint mégis bizonyos árukra nézve meghatározott földrajzi területtel állnak kapcsolatban (pl. „vino verde” – „rehiao demarcadi” – portugál borokra, vagy „Dingac” – dalmát borokra, „Tekia” – mexikói pálinkára).

A földrajzi utalás, a minősített eredetmegjelölés kivételével, önmagában nem lehet védjegy. A védjegy többi elemétől függően része lehet.

Ha a földrajzi utalás a valósággal ellentétes olyan mértékben, hogy okul szolgálhat a megtévesztésre, ez indok a teljes bejelentés elutasítására.

Az áru „eredetmegjelölése” azzal a feltétellel lehet védjegy, vagy annak része, hogy a bejelentő jogosult (törvényes) használója. Annak folytán, hogy az eredetmegjelölésnél nagyszámú törvényes használó létezik, ajánlatos megkülönböztető fenntartásokat alkalmazni (pl. „Cognac – Martel”, „Cognac – Mary Blissard”), illetőleg ajánlatos az ilyen megjelölést kollektív védjegyként lajstromozni.

A származási helyet jelölő (a bejelentők telephelyére vonatkozó) adatok, ha ki van zárva a fogyasztó megtévesztése, csak más elemmel együtt oltalmazhatók.

A földrajzi fajtamegjelölés hasonlóképpen kezelendő.

A földrajzi fantázianév kivételes esetekben védjegy vagy annak része lehet, ha az oltalmazandó áru esetében teljes mértékben ki van zárva a fogyasztó megtévesztésének lehetősége, ha az ilyen megnevezés nem vált ki képzetársítást bizonyos földrajzi helységgel, az oltalmazandó áru rendeltetésével vagy használatával kapcsolatban.

A földrajzi utalások az áruk nevéhez viszonyítva (pl. American Brand, „Swedish quality”, „French Fashion”), ha más országból nyújtanak be bejelentést, csak abban az esetben szerepelhetnek a védjegyben, ha igazolták, hogy valóban köze van a földrajzi utaláshoz. (Például, ha Nagy-Britanniából nyújtanak be védjegylajstromozási bejelentést, a „French Fashion” utalás csak akkor engedhető meg, ha francia vállalat által gyártott ruha eladásáról, vagy francia vállalat fazonjai szerinti gyártásról van szó).

Olyan esetekben, amikor a földrajzi helységre utalás megfelel annak az országnak, ahonnan a bejelentést benyújtják, a védjegy akkor lehet oltalomképes, ha valószínűsíti (pl. ha a „French Fashion” utalás olyan bejelentés részét képezi, amelyet francia bejelentő nyújtott be.)

Gyakoriak az ún. „szóutalások” földrajzi, vagy más utalásokból álló védjegyekben, elsősorban rövidítések formájában. Ez a védjegy- (és cégnév-) képzési mód az utóbbi években széles körben elterjedt, többek között a szocialista országokban is, annak ellenére, hogy a védjegy szakmai kialakításának szempontjából az eljárás nem nagyon sikeres. A gyakran előforduló olyan földrajzi rövidítések, mint az Euro-, Franco-, Inter-, Ital-, Pol-, -pol, Prago-, Sov-, jelentős mértékben csökkentik az ilyen védjegyeknél a megkülönböztető képességet és nagy számban vezetnek hasonló védjegyek keletkezéséhez. Gyakori, hogy az ilyen megjelölések másik eleme részben leíró, vagy a védjegyet széttagoló jellegű. (Europress, Franco-car, Torital, Palmos, Pragounion, Francorusse, Cechofracht, Sovtransavto, Intermas).

Ilyen esetekben a vizsgálat során különösen ügyelni kell arra, hogy a földrajzi utalás megfelel-e a valóságnak, valamint arra, hogy a második összetevőnek kellő megkülönböztető képessége legyen, és hogy a név teljes egészében különbözzön a korábban lajstromozott megjelölésektől. E megjelölések tekintetében ajánlatos a vizsgálatot különös gondossággal végezni. A túlságosan nagyvonalú álláspont ui. ahhoz vezet, hogy a lajstrom gyenge védjegyekkel lesz tele, nehezíti a vizsgálok érvelését, a bejelentők precedensként a hasonló lajstromozásokra hivatkoznak és végső soron nem kívánatos ütközések és viták keletkezésével fenyeget.

Cégnevek és személynevek a védjegyekben

A cégnév (a vállalat, szervezet neve) a vállalat egyetlen és állandó megjelölése, amely gazdasági és kereskedelmi kapcsolatait jellemzi és amely a nemzeti jogszabályok szerint nyilvántartásba vétel tárgya.

A cégnév állhat:

- tulajdonnévből, amely lehet személy – a vállalat alapítójának, vagy tulajdonosának – neve, pl. „Ford”, vagy tiszteletbeli név, pl. „Dimitrov Művek”;
- leíró megjelölésből, pl. „Érc- és magnéziumgyár”, fantázia jellegű adatokból (rövidített), pl. „Zenit”, „Sofa”, a gazdasági tevékenység jelöléséből, pl. VEB (Volks-Eigener Betrieb) Népi Vállalat”, „Népi Termelőszövetkezet”, „A.G” „S.A” „Inc.”);
- a gazdasági tevékenység jelöléséből (pl.vminek a gyártása,vmivel való kereskedelem,vmilyen szolgáltatás);
- a telephely címéből (állam, helység, utca, szám).

Azt a bejelentést, melynek tárgya, vagy eleme cégnév, illetve a bejelentő személyneve, úgy kell vizsgálni, mint bármely más bejelentést. Ha a bejelentő nem tudja igazolni, hogy jogosult a cégnév, vagy a személynév használatára, a megjelölést hamisnak kell tekinteni és a véd-

jegybejelentést el kell utasítani, még abban az esetben is, ha ez a megjelölés csak annak eleme.

A cégnév, vagy személynév sem lehet ellentétes a törvénnyel, a társadalmi renddel, vagy a szocialista erkölcs-

csel, továbbá nem okozhatja a fogyasztó szándékos megtévesztését.

Dr. Bognár Istvánné — Tidrenczel Béla

SZABADALMI KÖZLEMÉNYEK

Értesítjük olvasóinkat, hogy a 9/1984. (Sz.K. 12.) számú OTH elnöki utasítás értelmében, 1985. január hónaptól kezdődően, a szabadalmi adatközlésnél, közzétételeknél valamint megadásnál a Nemzetközi Szabadalmi Osztályozás negyedik kiadása (NSZO₄) szerinti jelzetek kerülnek feltüntetésre.

A „Halasztott vizsgálatú szabadalmi bejelentések közzététele”, a „Teljes vizsgálatú szabadalmi bejelentések közzététele” és a „Megadott szabadalmak” című szabadalmi közlemények bibliográfiai adatai előtt feltüntetett INID kódok jelentése a következő:

- (11) a lajstromszám
- (21) az ügyiratszám
- (22) a bejelentés napja: a módosítási elsőbbség(ek) napja
- (23) a kiállítási elsőbbség napja, az elsőbbségi tanúsítvány(ok) jelzete
- (31) az uniós elsőbbségi tanúsítvány(ok) jelzete
- (32) az uniós elsőbbség(ek) napja
- (33) az uniós elsőbbség(ek) országai

- (51) az NSZO jelzet(ek)
- (54) a találmány címe
- (71) a bejelentő(k) neve (cége), lakhelye (székhelye)
- (72) a feltaláló(k) neve, foglalkozása, lakhelye
- (72) (71) a feltaláló(k) neve, foglalkozása, lakhelye, ha a bejelentő(k) azonos(ak) a feltalálókkal
- (73) a szabadalmas(ok) neve (cége), lakhelye (székhelye)
- (73) (72) a feltaláló(k) neve, foglalkozása, lakhelye, ha a szabadalmas(ok) azonos(ak) a feltalálóval, illetve a feltalálókkal
- (74) a képviselő(k) neve, lakhelye
- (86) nemzetközi bejelentési szám
- (87) nemzetközi közzétételi szám
- (89) az oltalmi okirat száma és a származási ország

A közlemények (71) kóddal jelölt adata előtt szereplő ★ a bejelentés, a (73) kóddal jelölt adata előtt szereplő ★ a szabadalom „Szolgálati találmány” jellegére utal.

A dátumok kiírása év, hónap, nap szerinti decimális rendben történik.

Adatközlés szabadalmi bejelentésekről

Az Országos Találmányi Hivatal az alábbiakban közli a szabadalmi bejelentések egyes bibliográfiai adatait: a szabadalmi bejelentések bejelentési ügyszámát (21), a bejelentés napját, módosítási elsőbbség(ek) napját (22), uniós elsőbbségi tanúsítvány(ok) jelzetét (31), uniós elsőbbség(ek) napját (32), uniós elsőbbség(ek) országait (33), a bejelentés címét (54), a bejelentő(k) nevét (cégnévét), lak- és székhelyét (71), a képviselő(k) nevét, lak- és székhelyét (74), nemzetközi bejelentési számát (86), nemzetközi közzétételi számát (87).

Az Országos Találmányi Hivatalnál a szabadalmi bejelentéseket megtekinteni és azokról másolatot készíteni csak a közzététel után lehet.

A közlésekben szereplő képviselők és a szövegben történő jelölése – megnevezése, címe – a következő:

- DANUBIA –
Danubia Szabadalmi Iroda, 1051, Budapest, V., Bajcsy Zs. u. 16.
- BNÜMK –
Budapesti Nemzetközi Ügyvédi Munkaközösség, 1061 Budapest, VI., Dalszínház u. 10.
- Bp. 2. sz. ÜMK –
Budapesti 2. sz. Ügyvédi Munkaközösség, 1055, Budapest, V., Szalay u. 13.